

MojAkultúra

niekoľkých taktach nastane náhlych zvrát. Zrýchlenie tempa a mohutná dynamika orchestra pripravila pôdu aj pre sólistu – mladý španielsky klavirista **Leo de María** už prvé, rýchle figúry zahral s veľkou sebaistotou a čistotou. Technicky bol bravúrny, to sa mu nedá uprieť – akordy v rýchlom tempe hral bezchybne, rytmicky bol presný, vynikajúco korešpondoval s orchestrom, artikulácia bola obdivuhodne zreteľná, no popri všetkej tej technickej bravúre sme akosi postrádali výraz. To už je však celkovo súčasná generácia umelcov – zameraná skôr na technickú stránku umeleckých diel, čo sa zjavne prejavilo na rýchlych častiach klavírneho koncertu v podaní španielskeho interpreta.

Ku cti však slúži, že Leo nad interpretovanými dielami aj premýšľa. Najmä stredná, výsostne neoklasicky stavaná časť s piatimi variáciami. Dirigent prehľadne, logicky štruktúroval jednotlivé, vnútorné časti – variácie, od úvodnej, orchestrálnej, ktorá v sebe má istý druh sentimentu, cez zmenu tempa v druhej a tretej, kde má klavirista brilantné figúry v tempe Allegro. Ukázal, že Prokofieva má v krvi, dobre zažitého, nielen v rýchlych tempách, no i keď skladateľ mení v rámci druhej vety variácie na meditatívny dialóg. Rozprávanie sa klavíra s orchestrom bolo presvedčivé – Leo vie počúvať svojich spoluhráčov, nie je sólový hráč, ktorý by šiel vo vlastnej línii. Či už hral lyrické party alebo energické, táto časť mu svedčala najviac, aj jemná akordika bola v jeho podaní bezchybná.

Finále tohto koncertu má tempové označenie, ktoré sa javí trochu zvláštne – Allegro ma non troppo, teda dirigent nastavil správne tempo. Niečím nám táto časť môže pripomínať prvú časť (otvára ju dvojica fagotov) a následná, čoraz hustejšia faktúra a zmena temp, technicky náročné party v podaní klavíra, objavenie sa hlavnej témy – obdobná je lúnia prvej časti. Epizodický charakter tejto časti Rožeň vystaval mimoriadne zrozumiteľne a s dôrazom na detail. S lyrickými partmi to vo výraze Leo nepreháňal, hoci v melodických lúniách by sa našlo priestoru na väčšie vyspievanie. Opäť v behoch a mohutných akordoch, teda po technickej stránke bol mimoriadne presvedčivý a bezchybný, všetko hral s ľahkosťou. Žiarivý symfonický zvuk, ktorý Prokofiev zapísal do partitúry, sa pod taktovkou Rožňa prekrásne z orchestra vynímal. Tento mladý interpret právom získal v zahraničí slávu – orchester ho počúva, diela má detailne naštudované a dokáže s hudobníkmi pracovať.

OPERA

SLOVAKIA

K najhranejším z piatich klavírných koncertov od **Sergeja Prokofieva** patrí **Koncert pre klavír a orchester č. 3 C dur, op. 26**, ktorého sólistom bol mladý španielsky umelec **Leo de María**. Bratislava priniesla mnohými laureátskymi titulmi ovenčenému umelcovi druhú cenu na Medzinárodnej klavírnej súťaži J. N. Hummela **koncom novembra 2021**. Ide o skutočne veľmi nadaného mladíka, ktorý už stál na mnohých pódiumoch sveta.

Leo De María, Jiří Rožeň, Slovenská filharmónia, foto: Alexander Trizuljak / SF

S technicky náročným partom si poradil suverénne a v kreatívnom procese ladil s koncepciou dirigenta Jiřího Rožna. Vynikli rovnako jeho dispozície pre prstovú bravúru, ako aj schopnosť tvarovať kontrasty v náladách jednotlivých viet, spracúvať motívy a držať pritom skalopevne veľmi náročný rytmus. Práca s dynamikou, inšpirovaná dirigentom i sólistom, sa prejavila aj v pomerne plastickej hre Slovenskej filharmónie.

Traducción

One of Sergei Prokofiev's five most performed piano concertos is the Concerto for Piano and Orchestra No. 3 in C major, Op. 26, whose soloist was the young Spanish artist Leo de María. For the winner of many laureate titles at the end of November 2021, in Bratislava he won the second prize at the J. N. Hummel International Piano Competition. He is a really very talented young man who has already performed on numerous stages around the world.

He approached the technically demanding part with confidence and in the creative process he harmonized with director Jiří Rožň's concept. His dispositions for finger support were also highlighted, as well as his ability to form contrasts in the moods of individual sentences, process motifs, and at the same time maintain a very demanding rhythm. The work with dynamics, inspired by the conductor and the soloist, was also reflected in the relatively plastic interpretation of the Slovak Philharmonic.

Opera Slovakia

The acceleration of the tempo and the powerful dynamics of the orchestra also paved the way for the soloist: The young Spanish pianist Leo de María was the first to play the fast figures with great self-confidence and purity. He was technically brilliant, there's no denying it: he played the chords in a fast tempo without fail, he was rhythmically precise, he matched well with the orchestra, the articulation was admirably clear, but on top of all that technical brilliance, we were somehow missing expression. However, this is the current generation of artists, focused more on the technical side of the works of art, which was evident in the fast parts of the piano concerto performed by the Spanish interpreter.

However, it is an honor that Leo also thought about interpretative matters. Especially the central part, supremely neoclassical with five variations. The director clearly and logically structured the individual internal parts, "theme with variations". The first orchestral, which has a certain feeling, through the change of tempo of the second and third, where the pianist has brilliant figures in the Allegro tempo. He showed that Prokofiev has it in his blood, well lived, not only in fast tempos, but also in the second phrase in which the composer changes the variation to a meditative dialogue. The dialogue with the orchestra was convincing. Leo was able to follow his visitors, a soloist who was in his own line was not seen. Whether playing lyrical or energetic parts, in this part he wanted to be connected to the dialogue, even the subtle chord of his interpretation was impeccable.

The end of this concerto has a temporary tag, which seems a bit strange: Allegro ma non troppo, so the conductor has set the correct tempo. This part can remind us of the beginning (opened by a couple of bassoons) and the coda, currently denser in terms of voices and changes in the tempo, technically demanding parts in piano playing, coming from the main theme. Rožeň came out extremely clear and with an emphasis on details. Leo didn't go overboard with the lyrical parts, although there was room for more singing in the melodic lines. Again with powerful glissandos and chords, which were technically extremely convincing and flawless, he played them with ease. The radiant symphonic sound that Prokofiev recorded in the score was beautifully drawn from the orchestra under Rožň's baton. This young performer has rightly gained fame abroad. The orchestra listens to him, his works have been studied in detail and he can work with musicians.

Moja Kultura